

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1066/2022
28.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасмине Стаменковић, председника већа, др Илије Зиндовића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Дамљановић, адвокат из ..., против туженог Привредно друштво за трговину на велико и мало „Футура плус“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Радован Лукић, дипломирани правник са положеним правосудним испитом, запослен код туженог, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1337/21 од 21.12.2021. године, у седници већа од 28.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1337/21 од 21.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 49/20 од 03.03.2021. године, у ставу првом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се као незаконито поништи решење туженог о отказу Уговора о раду бр. ... од ...2014. године и одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1337/21 од 21.12.2021. године одбијена је жалба тужиље и потврђена наведена првостепена пресуда. Ставом другим, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11...18/20), Врховни касациони суд је установио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, док ревидент не указује одређено на друге битне повреде

одредаба парничног поступка које су законом предвиђени разлог за ревизију по одредби члана 407. Закона о парничном поступку. Ревизијске наводе којима се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање Врховни касациони суд није разматрао јер, према члану 407. ЗПП, нису разлог за изјављивање ревизије.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код туженог по основу Уговора о раду на неодређено време број ... од ...2011. године, где је обављала послове радног места ... у ... Уговором о раду између осталог дефинисано је да је тужила одговорна за сваку насталу штету коју на раду или у вези са радом својом кривицом проузрокује послодавцу, а која обухвата и штету коју она није директно проузроковала, али коју пропуштањем дужне пажње није покушала да отклони или спречи. Уговорено је и да радни однос престаје у случајевима и на начин предвиђен важећим прописима и Правилником о раду туженог. Према Одлуци туженог број ... од 20.08.2013. године запослени који обављају послове ... дужни су да два пута дневно и то пре почетка рада у објекту, као и на крају радног времена, изврше на пост терминалу проверу садржине фолдера са обавештењима, док је Одлуком туженог број ... од ...2013. године, између осталог, прописано да на крају радног времена у малопродајном објекту рачунополагач треба да склони преостале боксове цигарета у сеф, односно бункер, уколико у објекту не постоји сеф, да исти закључа и кључ носи са собом (иста је обавеза да се то учини и са хало картицама, картама и др.)

Током ноћи 06.03.2014. године извршена је провала у малопродајном објекту туженог коју је уочила тужила приликом доласка на посао и о чему је обавестила контролну службу туженог и полицију. По извршеном увиђају установљено је да су резервни кључеви од сефа остали у фиоци у малопродајном објекту, да су провалници исте нашли, отворили сеф и присвојили новац и робу. Тужила је у сеф склонила – одложила део боксова цигарета и део новчаних средстава од пазара, закључала сеф, кључ од сефа понела са собом, а резервни кључ од сефа оставила у објекту ван сефа, уместо да их је понела са собом или закључала у сеф. Због учињене повреде радне обавезе служба интерне контроле туженог против тужиле поднела је пријаву директору друштва број 97/2014-5 од 28.04.2014. године. Тужени је доставио тужилу упозорење за отказ уговор о раду од 12.05.2014. године, на које се тужила писмено изјаснила. Решење о отказу уговора о раду тужени је донео на основу члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду, члана 134. став 1. тачке 1, 2, 4 и 6, а у вези члана 132. тачка 3. Правилника о раду, као и члана 15. став 2. тачке 1, 2, 4, 6 и 17. Уговора о раду.

Према становишту нижестепених судова, тужбени захтев није основан јер је тужила својом кривицом учинила повреду радне обавезе, а поступак отказивања уговора о раду је спроведен у складу са законом.

У ревизији тужила истиче став да под околностима под којим је учињена, повреда радне обавезе која се тужилу ставља на терет оспореним решењем, не изискује изрицање мере отказа уговора о раду и да у конкретном случају не постоји ваљан разлог који би оправдао отказ уговора о раду тужиле, имајући у виду да други радници у истој ситуацији нису ни дисциплински одговарали. Суштина ове правне ствари је у чињеници да је тужила одбила да накнади штету туженом. Из решења о отказу се не види радња извршења повреде, што исто чини незаконитим.

Ревизија није основана. Према одредбама члана 179. став 2. Закона о раду послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини

повреду радне обавезе, и то ако несавесно или немарно извршава радне обавезе или ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду (тачка 1. и 5.).

Дакле, повреда радне обавезе представља законски разлог због којег се запосленом може отказати уговор о раду. У конкретном случају, током поступка је утврђено да је тужила поступила супротно Одлуци туженог број 28547 од 16.10.2013. године, јер није поштовала организацију рада и пословања туженог послодавца у вези испуњења уговорних и других обавеза из радног односа које се односе и на начин поступања након обављеног посла што представља повреду радне обавезе прописану Правилником о раду туженог и Уговором о раду. Утврђена повреда радне обавезе је довољан разлог за престанак радног односа отказом од стране послодавца, а суд није овлашћен да цени оправданост изречене мере, већ је овлашћен само да утврди да ли је запослени, својом кривицом, учинио радњу која му се ставља на терет и да ли је та радња, уговором о раду или општим актом послодавца утврђена као повреда радне обавезе која представља основ за престанак радног односа.

Стога, не стоје наводи ревизије да повреда радне обавезе која се тужили ставља на терет оспореним решењем не изискује изрицање мере отказа уговора о раду и да избор дисциплинске мере није у диспозицији послодавца. Искључиво је послодавац овлашћен да сагласно члану 179. Закона о раду одлучи да ли ће запосленом отказати уговор о раду ако су испуњени услови прописани законском одредбом. Тужени је тужили у складу са чланом 180. Закона о раду, доставио образложено упозорење на постојање разлога за отказ уговора о раду. Не стоје ни наводи да је решење о отказу уговора о раду незаконито јер у диспозитиву не садржи опис извршења повреде радне обавезе, а из разлога што образложење решења садржи радњу, место и време извршења повреде радне обавезе.

На основу изложеног, Врховни касациони суд налази да је побијаном одлуком правилно примењено материјално право када је одбијен тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду, па је применом члана 414. став 1. ЗПП, одбио ревизију тужиле као неосновану и одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Јасмина Стаменковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић